

A **P** Ítéltábla a dr. Molnár Beáta pártfogó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztálya (ügyintéző: dr. Poronyi Györgyi jogtanácsos) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a **P** Törvényszék 2013. május 22. napján kelt, 11.P.21.223/2012/13. számú ítélete ellen a felperes által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az 1.160.000 (egymillió-egyszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját a felperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesnek **D.I-val** kötött házasságát a **S** Városi Bíróság bontotta fel 2004. március 10-én, 1.P.20.993/2003/7. számú ítéletével, egyező akaratnyilvánítás mellett. Ugyanezen sorszámú végzésével jóváhagyta a házasfelek egyezségét, amelyben az 1988. május 20-án született **N** utónevű gyermek az apa, míg az 1998. június 26-án született **D G** utónevű gyermek az anya elhelyezésébe került. A szülők egymástól kiegészítő gyermektartásdíjat nem igényeltek. Rögzítették, hogy a házastársi közös vagyont egymás között megosztották, az foganatba ment, egymással szemben igényük nincs. Kiegészítő házastársi tartásdíjat nem igényeltek. Mind az egyezséget jóváhagyó végzés, mind az ítélet ugyanazon nap jogerőre emelkedett.

Ezt követően a felperes, az anya 2004. december 14-én indított pert az apával szemben: módosított keresetében D.I jövedelmének 20 %-át kitevő, legkevesebb 15.600 forint gyermektartásdíj megfizetésére kérte őt kötelezni, mivel a nála elhelyezett gyermekről kedvezőtlen anyagi helyzete miatt megfelelően gondoskodni nem tudott. Allította továbbá, hogy a házastársi közös vagyon megosztása mégsem ment foganatba, ezért kérte a házastársi közös vagyon megosztását. Kérte emellett a korábbi egyezség szerinti korlátlan kapcsolattartás szűkítését és végrehajtható módon történő szabályozását. A S Városi Bíróság 3.P.21.067/2004/14. sorszámú, 2008. június 8-án kelt ítéletével a korábbi végzéssel jóváhagyott egyezség szerinti kapcsolattartást újraszabályozta D.I és a D G utónevű gyermek között. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Az elsőfokú határozattal szemben a felperes anya élt fellebbezési jogával, a S Bíróság azonban 2005. október 25-én kelt és jogerős, 1.Pf.21.245/2005/3. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú határozatot. A felperes jogi képviselője 2005. december 2-án vette át a jogerős másodfokú határozatot.

Mindezek után D.I apa indított pert a jelen per felperesével, az anyával szemben 2008. március 4-én, melyben a D G utónevű gyermek elhelyezésének megváltoztatását és nála történő elhelyezését kérte, gyermektartásdíjat nem kért. Az anya ugyanebben a perben viszontkeresetet terjesztett elő annak érdekében, hogy az apa a D G utónevű gyermek tartására fizessen meg jövedelmének 25 %-át kitevő, legkevesebb havi 20.000 forint kiegészítő gyermektartásdíjat. A S Városi Bíróság 2008. november 27-én kelt, 5.P.20.173/2008/27. sorszámú ítéletével a korábbi egyezség szerinti elhelyezést megváltoztatva, a D G utónevű gyermeket az apánál helyezte el, az anya viszontkeresetét elutasította. Az ítélet fellebbezés hiányában 2009. január 7-én emelkedett jogerőre.

A felperes a jelen perben módosított keresetében bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén 4.500.000 forint vagyoni kártérítés, valamint 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A vagyoni kárigénye azon alapult, hogy a gyermektartásdíj iránti perében eljár bíróságok jogellenesen jártak el akkor, amikor nem ítélték meg számára D G utónevű gyermeke után a kiegészítő gyermektartásdíjat azon időszakra, amikor ő nevelte a gyermeket, 2004. januárjától 2008. szeptemberéig. Az igényelt vagyoni kártérítés átalány kártérítés. Nem vagyoni kártérítés iránti követelésének alapja pedig az volt, hogy a bírói ítéleteknek köszönhetően éhezett, testi-lelki problémákkal küzdött, és küzd ma is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 64.652 forint perköltséget. Egyebekben úgy rendelkezett, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját a felperes viseli. A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a feljegyzett illeték a Magyar Állam terhén maradt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletét a Ptk.339.§-ának (1) bekezdésére, 349.§-ának (1) és (3) bekezdésére, valamint 324.§-ának (1) bekezdésére alapította. Megállapította,

hogy a felperesnek az első két bírósági eljárással összefüggő igénye elévült. Rögzítette azt is, hogy a kártérítési per bírósága egyébként sem állapíthatja meg egy korábbi perben hozott döntés jogellenességét. Jogszabálysértés csak akkor alapozza meg a bíróság felróhatóságát és kártérítési felelősségét, ha a jogszabálysértés kirívóan súlyos. Az első és a harmadik alapügyre vonatkozóan pedig leszögezte, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megállapításának objektív feltétele hiányzik, mivel a felperes jogorvoslati lehetőséggel nem élt. Kifejtette azt is, hogy a kártérítési per bírósága nem vehette figyelembe még méltányosságból sem a jogorvoslati kérelem elmulasztásának igazolására a felperes sajnálatos leromlott egészségi állapotát és anyagi létbizonytalanságát.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte. Előadta fellebbezésében, azért nem tudott az öt éves elévülési időn belül kártérítési pert indítani, mert állapota (törött gerince, műtétek, rehabilitáció) nem tették lehetővé számára, hogy érdemben fellépjen, felgyógyulását követően pedig anyagi helyzete ellehetetlenült. Mindemellett bízott abban, hogy D.I. kifizeti részére a házastársi közös vagyonból reá eső részt.

Állította, hogy a házasság egyező akaratnyilvánítással történő felbontása során kötött egyezségben rögzítettek nem feleltek meg a valóságnak, mert nem került sor a házastársi közös vagyon megosztására. E nyilatkozata nem került jegyzőkönyvbe, kijavítás iránti kérelmét a bíróság nem teljesítette, ezért fennáll az ok-okozati összefüggés a bekövetkezett kára vonatkozásában.

Hivatkozott arra is, hogy büntető feljelentést tett 2009. júniusban a harmadik alapügyben eljáró bíróval és szakértővel szemben, és a feljelentés álláspontja szerint az elévülési időt megszakította.

Meggyőződése, hogy a második alapügyben, a kiegészítő gyermektartásdíj iránti igényét elutasító bíróság kirívóan súlyos eljárásjogi hibákat vétett, a rendelkezésére bocsátott okirati bizonyítékokat eltusolta, a felperes bizonyítási indítványait nem vette figyelembe, nem készített környezettanulmányt, és a felek vagyoni és jövedelmi viszonyait nem tárta fel. Így a tényleges tények ismerete nélkül hozott ítéletet.

Hibásnak és jogellenesnek vélte azt a bírói érvelést, hogy nincs szükség a gyermektartásdíj megállapítására, hiszen a gyermektartásdíj hiánya a gyermek életét ellehetetlenítette, veszélyeztette. Hivatkozott a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt egyezmény kihirdetéséről szóló 1991. évi LXIV. törvényre, amely a gyermek mindenképp felett álló érdekét tartja szem előtt. Ezért álláspontja szerint gyermektartásdíj iránti kérelmének elutasítása mind a New York-i egyezmény 3. cikk 1. és 2. pontjába, mind pedig az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseibe ütközik.

Ezzel összefüggésben kifejtette álláspontját, miszerint nem évülhetett el a követelése, hiszen alapjogokat sért a támadott ítélet. Ezért is tartja a második alapeljárásban eljáró bíróság által elkövetett jogszabálysértést kirívóan súlyosnak, amely őt tönkretette fizikailag és mentálisan is.

Hivatkozott továbbá az Egyezmény 9. cikk 1. és 3. pontjára, miszerint az egyezményben részes államokban gondoskodniuk kell arról, hogy a gyermeket

szüleitől ezek akarata ellenére ne válasszák el, továbbá a részes államoknak tiszteletben kell tartani a különélő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével. Álláspontját látta alátámasztva abban, hogy a harmadik alapeljárásban a D G utónevű gyermek apánál történő elhelyezésére meghozott ideiglenes intézkedést tartalmazó végzést a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezte.

Továbbá orvosi leleteket csatolt 2004., 2008., 2010., 2011., 2013. évekre, valamint a 2003-2004-2005-2006., 2012-2013. évre vonatkozó jövedelemigazolásait. A gyermektartásdíj elutasításával kapcsolatos per idejére vonatkozó okiratokat azért csatolta, hogy alátámassza, a bíróságok rosszul mérlegelték az ő jövedelmi, anyagi, egészségi helyzetét. A támadott ítéleteket követő időszakra vonatkozó okiratokkal azt kívánta igazolni, hogy önhibáján kívül nem tudta érvényesíteni korábban igényét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, helyes indokainál fogva. Hangsúlyozta, azon kívül, hogy a felperes követelése alaptalan, az elévült, és a felperes nem bizonyította, hogy a Ptk.327.§-ának (1) bekezdésében meghatározott, az elévülési időt megszakító feltétel bekövetkezett.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helyes jogi indokok alapján, helyes következtetést vont le, és érdemi döntése is helyes. Ezért azt a másodfokú bíróság helybenhagyta a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének a Ptk.349.§-ának (1) és (3) bekezdése szerint akkor van helye, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A kártérítés általános szabályait a Ptk.339.§-ának (1) bekezdése tartalmazza: aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Annak mértékét, illetőleg a megtérítendő károk körét a Ptk.355.§-ának (1) és (4) bekezdése szabályozza: a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A felperes által igényelt általános kártérítés a Ptk.359.§-ának (1) bekezdésében írt általános kártérítés jogintézményével azonosítható. Ezzel kiegészíti a másodfokú bíróság a jogi indokoltást. Eszerint, ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

Utalt az elsőfokú bíróság ítéletében a Ptk.324.§-ának (1) bekezdésére is, miszerint a követelések öt év alatt elévülnek. A felperes fellebbezési érvelésével összefüggésben szükséges még felhívni a Ptk-nak az elévülés számítására vonatkozó rendelkezéseit is:

326.§ (1) Az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

(2) Ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

327.§ (1) A követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyességet is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

(2) Az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

A felperes által vizsgálni kért alapul szolgáló három polgári peres eljárást külön - külön megvizsgálva a másodfokú bíróság az alábbiakat rögzíti:

A **S Városi Bíróság 1.P.20.993/2003/7.** sorszámú jegyzőkönyve tartalmazza a házastársaknak a járulékos kérdésekben megkötött egyezségét és az azt jóváhagyó bírósági végzést. A jegyzőkönyv szerint a felek egyező nyilatkozata volt az az állítás, hogy a házastársi közös vagyont egymás között megosztották, annak birtokbavétele megtörtént, így e körben egymással szemben a jövőre nézve semmiféle igényük nincs. A jóváhagyó végzés kihirdetését követően a felek mindketten lemondtak a végzés elleni fellebbezési jogukról, ezért emelkedett a végzés ugyanaznap jogerőre. A házasságot felbontó ítéletet és az egyezséget jóváhagyó végzést tartalmazó jegyzőkönyvet a **S Városi Bíróság** kézbesítette a felperesnek, azt a felperes személyesen vette át 2004. március 25. napján. Írásbeli beadványt nem nyújtott be a felperes - fellebbezésének tényállításával ellentétben - a jegyzőkönyv kijavítása iránt, és az egyezséget jóváhagyó végzést sem támadta meg külön perben, illetőleg perújítási eljárást sem kezdeményezett semmilyen jogcímen. Így a **S Városi Bíróság** sem anyagi, sem eljárási jogszabályt nem sértett. Ezért a felperesnek a bírósági jogkörben okozott kárigénye a bontóperi eljárással összefüggésben alaptalan.

A kifogásolt második eljárás a **S Városi Bíróság 3.P.21.067/2004.** számú eljárása. Itt a felperes azt sérelmezte, hogy a bíróság elutasította a kiegészítő gyermektartásdíj iránti igényét, bizonyítékait nem vette figyelembe, a tények ismerete nélkül hozott ítéletet. Ezzel szemben az a valós tény, hogy a bíróság beszerezte a felek jövedelemigazolásait (**S Városi Bíróság 3.P.21.067/2004/7.**, 8. szám alatti iratai), környezettanulmányt készíttetett mindkét szülő lakóhelyéről (11. és 12. szám alatti iratok), öt tanút hallgatott ki, köztük a felperes édesanyját, testvérét és a volt házastársak **N** utónevű másik közös gyermekét (10. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítetten), továbbá az apa gyermekelhelyezés megváltoztatására vonatkozó

viszontkeresetével összefüggésben pszichológus szakértői véleményt szerzett be (13. sorszám alatti irat). A **S** Városi Bíróság tehát a felek jövedelmi, vagyoni viszonyait feltárta, az előterjesztett bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat értékelte, és mindezek egybevetése, mérlegelés után döntött a kereset és viszontkereset tárgyában. Nyolcoldalas ítéletében külön tájékoztatta az anyát arról, hogy amennyiben az apánál elhelyezett **N** utónevű gyermek iskolai tanulmányait befejezi, tartásra nem szorul, úgy **D G** vonatkozásában az anya tartásdíjfizetésre irányuló igényét - az egyéb feltételek megléte esetén - érvényesítheti.

Valóban a felperes fellebbezésében további 15 tanú kihallgatását indítványozta, indítványa azonban a Pp.235.§-ának (1) bekezdése alapján nem volt teljesíthető. A másodfokon eljáró **S** Bíróság 1.Pf.21.245/2005/3. számú ítéletével az elsőfokú határozatot a teljes iratanyag - köztük a felperes újabb indítványának - ismeretében hagyta helyben fellebbezett részében. A **S** Bíróság ítéletében utalt arra is, hogy a felperes ugyan a teljes eljárás alatt sérelmezte a házastársi közös vagyon megosztásának hiányát, azonban a gyermektartásdíj, kapcsolattartás és gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti perben sem az első-, sem a másodfokú bíróságnak nem volt módja e sérelmekről dönten. Külön rögzítette, hogy a **S** Városi Bíróság 2004. december 29-én pártfogó ügyvédet rendelt ki a felperes részére a házastársi közös vagyon megosztásával kapcsolatosan megkötött bontóperi egyezség érvénytelenségének megállapítása iránt indítandó perre; ilyen kereset előterjesztésére azonban nem került sor. Felhívta a felperes figyelmét, hogy vegye fel a kapcsolatot a pártfogó ügyvédjével a megindítani kívánt per keresetlevelének elkészítése érdekében.

A felperesnek a kiegészítő gyermektartásdíj megfizetése iránt indított perében sem az általa megjelölt, sem egyéb szabálysértést nem követtek el az első, illetve másodfokon eljáró bíróságok. Ezért a felperesnek a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresete e vonatkozásban is alaptalan. Külön kiemeli az ítélet, hogy a 2005. október 27-én lezárult peres eljárásban a felperes mindvégig jogi képviselővel járt el.

Egyetértett az ítélet, hogy a **P** Törvényszék azon megállapításával, hogy a házassági bontóperrel és a kiegészítő gyermektartásdíj megállapítása iránti perrel összefüggésben előterjesztett felperesi kártérítési igény - amellet, hogy alaptalan - mindkét esetben elévült. A **S** Városi Bíróság 1.P.20.993/2003/7. sorszámú, egyezséget jóváhagyó végzése és bontóperi ítélete 2004. március 10. napján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, majd 2004. március 25. napján a felperes részére szabályosan kézbesítésre került. A **S** Városi Bíróság 3.P.21.067/2004/14. számú ítéletét a **S** Bíróság 1.Pf.21.245/2005/3. számú ítéletével hagyta helyben 2005. október 27-én. Ez a felperes részére jogi képviselője útján 2005. december 2. napján került szabályosan kézbesítésre. Bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereseti kérelmét a felperes 2012. szeptember 20. napján, az ötéves érvényesítési határidőn túl nyújtotta be a felpereshez. E két tétellel összefüggő követelése ezért elévült a fent írt jogszabályi rendelkezés alapján.

A felperes fenti két eljáráshoz kapcsolódó kártérítési igényét nem szakíthatja meg az azoktól független büntető feljelentése. A felperes a harmadik alapper, a gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti per kapcsán tett feljelentést 2009 júniusában a **S Városi Bíróság P.20.173/2008.** számú polgári perében eljáró bíró és igazságügyi szakértő ellen. A nyomozati szakban maradt büntetőeljárás során - jellegénél fogva - az alperessel szemben kártérítési igényt a felperes nem is érvényesíthetett. (A **P Ítélet** tábla Pf.VI.20.374/2013/4/F/13. száma alatt csatolva a **S Főügyészség** 2009. július 7. napján kelt, Nf.1931/2009/2. számú határozata.)

A felperes rossz anyagi helyzete pedig nem elegendő ok az elévülés nyugvására. A felperes megromlott egészségi állapota, amennyiben az elévülési határidő utolsó napján (2009. március 10., illetve 2010. december 2.) ágyban fekvő, mozgásra és levélírással képtelen beteg volt, esetleg nyugvásra okot adó körülmény lehet, azonban a felperes ilyen fokú egészségi állapotot sem az első, sem a másodfokú eljárás során nem igazolt. A 2008. május 5-i ambuláns lap szerint az iránydiagnózis keresztcsonttörés, a 2010. április 6-i lelet alapján pedig a szakrum (keresztcsont) régi törése maradéktalanul gyógyult (**P Ítélet** tábla Pf.VI.20.374/2013/4/F/2., 4/F/3.). Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Pp.235.§-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban új bizonyítékot egyébként sem lehet figyelembe venni, kivéve ha azok a korábbi eljárás során nem álltak az arra hivatkozó fél rendelkezésére. A felperesre vonatkozó orvosi iratok pedig nyilvánvalóan eddig is a felperes rendelkezésére álltak.

A felperes által támadott harmadik eljárás a **S Városi Bíróság 5.P.20.173/2008.** számú eljárása volt. Ezzel összefüggésben hivatkozott a gyermek jogairól szóló New Yorkban, 1989. november 20-án kelt egyezmény 9. cikkének 1. pontjára, miszerint az egyezményben részes államok gondoskodnak arról, hogy a gyermeket szüleitől, ezek akarata ellenére ne válasszák el, kivéve, ha az illetékes hatóságok bírói felülvizsgálat lehetőségének fenntartásával és az erre vonatkozó törvényeknek és eljárásoknak megfelelően úgy döntenek, hogy az elválasztás a gyermek mindenképp felett álló érdekében szükséges. Ilyen értelmű döntés szükséges lehet bizonyos különleges esetekben, pl. akkor, ha a szülők durván kezelik vagy elhanyagolják gyermeküket, illetőleg, ha különválva élnek, és döntenie kell a gyermek elhelyezéséről.

A 3. pont alapján az egyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől különálló gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenképp felett álló érdekeivel ellentétes.

A felperes saját álláspontját látta alátámasztva abban, hogy a **S Városi Bíróság 5.P.20.173/2008/23/I.** számú, a **D G** utónevű gyermek ideiglenes intézkedéssel történő elhelyezésének megváltoztatására vonatkozó határozatot a **S Bíróság**, mint másodfokú bíróság 1.Pf.21.549/2008/1. számú végzésével megváltoztatta, és az apának a gyermekelhelyezés megváltoztatására vonatkozó ideiglenes intézkedés iránti kérelmét elutasította.

Mindezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat arra, hogy a **S** Városi Bíróság ideiglenes intézkedése nem volt ellentétes a New York-i egyezményvel, hiszen nem a szüleitől választotta el a gyermeket, hanem egyik szülő helyett a másik szülőnél helyezte el. A kapcsolattartást ideiglenes intézkedéssel a **S** Városi Bíróság azért nem szabályozta, mert a felperesnek ilyen irányú kérelme nem volt. Rámutat az ítéltábla arra is, hogy az ideiglenes intézkedés tartalmával egyező végleges döntését a **S** Városi Bíróság a **S** Bíróság hatályaon kívül helyező végzését követő mintegy egy hónappal később, 2008. november 27-én meghozta. Azaz a **D G** utónevű gyermek elhelyezését megváltoztatta, és őt az apánál helyezte el 5.P.20.173/2008/27. számú ítéletével. Az ítéletet a felperes személyesen vette át 2008. december 15-én, fellebbezést azonban nem terjesztett elő, így az 2009. január 7-én jogerőre emelkedett.

Sérelmezte a felperes a jelen perben továbbá, hogy az elsőfokú ideiglenes intézkedést tartalmazó határozat megszületésének napján, 2008. szeptember 25-én, az előzetes végrehajthatóságra is figyelemmel az apa a gyermeket magához vette, és az anyával való kapcsolattartást akadályozta, a **S** Városi Bíróság a kapcsolattartást mégsem szabályozta. E körben ismét rámutat az ítéltábla arra, hogy a kapcsolattartás szabályozását a felperes ebben a perben nem kérte. Utóbb benyújtott írásbeli beadványára pedig a **S** Városi Bíróság 5.P.20.173/2008/29. számú, 2009. február 2. napján szabályszerűen kézbesített végzésével a felperes részére részletes tájékoztatást adott a kapcsolattartás szabályozására vonatkozó eljárási jogi rendelkezésekről.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy a **S** Városi Bíróság a gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti perben sem követett el szabálysértést, nem járt el a felperessel szemben jogellenesen, így kártérítés iránti kérelme e körben is alaptalan.

A kifejtetteken túl a 2004. évi bontóperi eljárással és a 2008. évi gyermekelhelyezés megváltoztatása iránti eljárással összefüggő kártérítési igény azért is alaptalan a Ptk.349.§-ának (1) és (3) bekezdése alapján - ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette -, mert a felperes fellebbezési jogával nem élt. Mindkét határozat első fokon jogerőre emelkedett, így a kártérítési igényt érdemben nem is kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak.

A fenti indokok mellett az ítéltábla megemlíti azt a tényt is, hogy a felperes vagyoni kártérítésre irányuló igénye azon oknál fogva is alaptalan volt, hogy általános kártérítést az állandó bírói gyakorlat alapján csak akkor lehet megítélni, ha a bíróság minden lehetséges, rendelkezésre álló, célravezető bizonyítást lefolytatott, a kár pontos összege mégsem állapítható meg (PK 49.) A felperes pedig a jelen esetben a vagyoni kárának összetételét meg sem jelölte.

Mindezeket túl az ítéltábla osztotta az alperes és az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per bírósága nem állapíthatja meg az alapeljárásban született döntés jogellenességét

(BDT2009.1949.). Az állított jogszabálysértés is csak akkor alapozza meg a bíróság kártérítési felelősségét, ha a jogszabálysértés kirívóan súlyos (BH2013.124.).

A fentiekre tekintettel tehát a felperes keresete és fellebbezése minden tekintetben alaptalan volt, ezért azt teljesíteni nem lehetett.

A felperes már az elsőfokú eljárás során teljes személyes költségmentességben részesült (P Törvényszék 11.P.21.223/2012/2.), így arról az ítéletáblának külön rendelkeznie nem kellett, mivel a másodfokú eljárásra is kiterjed a költségmentesség hatálya. A teljes személyes költségmentesség sem mentesít azonban az ellenfél jogi képviselője díjának megfizetése alól.

Ezért a sikertelenül fellebbező felperes köteles megfizetni az alperes jogi képviselőjének másodfokú eljárásban felmerült költségét is a Pp.78.§-ának (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (3) bekezdése és (5) bekezdése alapján, amelyet a (6) bekezdésre figyelemmel a másodfokú bíróság is jelentősen mérsékel - a benyújtott írásbeli ellenkérelmet, illetőleg azt figyelembe véve, hogy az alperesi jogi képviselő a másodfokú tárgyaláson személyesen nem jelent meg.

Az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (1) bekezdés és 14.§-a szerint a feljegyzett fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A Pp.87.§-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság a felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú eljárás során felmerült díjának viseléséről.

P é c s , 2013. október 17.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró